

РЕШЕНИЕ

№ 1743

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО Ш ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. В.
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20221100511022 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 25017384 от 01.03.2022г. по регистъра
на СРС, подадена от ответника П. Г. Д., чрез надлежно упълномощената адв. П. Н. В.,
срещу решение № 20012973/14.02.2022г. по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на
Софийския районен съд, 158 състав. Съдебното решение се обжалва в частта относно
определения режим на лични отношения с малолетните деца на страните – Г.П. Д. и
С.П. Д.а, както и присъдената в полза на децата месечна издръжка, вкл. и за минал
период.

В жалбата са изложени твърдения за неправилност на постановеното решение
поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на
съдопроизводствените правила и необоснованост. Въззивникът желае отмяна на
решението на първостепенния съд в обжалваните части и постановяване на друго
решение, с което да се регламентира по - разширен режим на лични отношения с двете
деца, описан във въззивната жалба, а месечна издръжка за всяко дете да бъде намалена
до размер на 300 лева за всяка от тях.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна К. С. П., чрез
упълномощената адв. В. В. Д., е подала отговор на въззивната жалба, с който я
оспорва, като неоснователна.

Постъпила е и въззивна жалба на ответника П. Г. Д. срещу решение № 20040358/06.06.2022г. по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 158 състав, в частта с която е уважена молбата и е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 20012973/14.02.2022г. по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 158 състав.

Срещу втората въззивна жалба не е подаден отговор от другата страна.

В открито съдебно заседание страните, редовно призовани, се явяват лично и чрез пълномощниците си поддържат съответно въззивните жалби и отговора на въззивната жалба.

В срока по чл. 149, ал. 3 от ГПК въззивникът, чрез пълномощника си депозира писмена защита по съществото на спора, в която поддържа доводите си за основателност на двете въззивни жалби.

Въззиваемата страна пледира за отхвърляне на жалбите. Претендира разноси и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 20012973/14.02.2022 г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20040358/06.06.2022г., постановено по гр. д. № 20403/2021 г. по описа на СРС, 158-ми състав, на основание чл. 127, ал. 2 от СК, упражняването на родителските права по отношение на децата Г.П. Д. и С.П. Д.а е предоставено на тяхната майка К. С. П., при която е определено и местоживеенето на децата. Определен е режим на лични отношения на бащата П. Г. Д., както следва: бащата има право да вижда и взема децата всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 10:00 ч. в събота до 18:00 часа в неделя, с преспиване; 20 дни през лятото, разделени на два периода от по 10 последователни календарни дни, всеки по време, несъвпадащо с платения годишен отпуск на майката, като за същите интервали от време (два на брой, с продължителност от по 10 последователни календарни дни всеки) съботно-неделният режим не действа; всяка нечетна година за коледните и великденските празници, за времето от 10:00 ч. на 24 декември, респективно на Разпети петък, до 18:00 ч. на 26 декември, респективно на Свети понеделник (като в нечетните години съботно-неделният режим не действа за времето от 10:00 ч. на 31 декември до 18:00 ч. на 02 януари на следващата година); всяка четна година на новогодишните празници, за времето от 10:00 ч. на 31 декември до 18:00 ч. на 02 януари на следващата година (като в четните години съботно-неделният режим не действа за времето от 10:00 ч. на 24 декември, респективно на Разпети петък, до 18:00 ч. на 26 декември, респективно на Светли понеделник). С решението П. Г. Д. е осъден на основание чл. 127, ал. 2, във вр. с чл. 143, ал. 2 от СК да заплаща на всяко от двете деца месечна издръжка в размер на 500 лева, считано от 18.05.2021г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване. Осъден е и на основание чл. 127, ал. 2, във вр. с чл. 149 от СК да заплати на всяко от децата, както следва: за Г.П. Д., чрез майката К. С. П., издръжка за периода от 18.05.2020 г. – 18.05.2021 г. - в размер на 5600 лв., а за С.П. Д.а, чрез майката К. С. П., издръжка за периода 18.05.2020 г. – 18.05.2021 г. – в размер на 5000 лв. Първоинстанционният съд е допуснал предварително изпълнение на решението в частта за издръжката на децата и е осъдил въззивника да заплати на СРС държавна такса в размер на 1864 лева върху определения размер на издръжките.

Пред въззивната съдебна инстанция е представен социален доклад от ДСП-Красно село от 25.05.2023 г., в който е отразено, че основните грижи за децата се полагат от тяхната майка, а с баща си децата се виждат всяка първа и трета събота и

неделя от седмицата, двадесет дни през лятната ванкация и по време на празници. По данни на социалните служители децата рядко се чуват с баща си, само да му честитят празниците. По отношение на жилищните условия при бащата се посочва, че същият живее в жилище с три спални, хол с кухня, санитарно помещение и килер. Две от спалните са предназначени за детски стаи, обзаведени с голямо легло, бюро, етажерки, гардероб, играчки, във всяка от двете стаи. Хигиената е отлична. За жилищните условия при майката се посочва, че жилището разполага с три стаи, хол с кухня, санитарно помещение и мокро помещение. Едната стая е предназначена за детска стая на детето Г. и е оборудвана според неговите нужди с легло, бюро, компютър, принтер, секция, гардероб. В другата спалня спят детето С. и майката, като стаята е обзаведена с голямо легло, гардероб, шкафове, рафтове, бюро, лаптоп. Хигиената също е отлична. В хода на социалното проучване е констатирано, че децата имат изградена емоционална връзка с двамата си родители. По отношение на времето, прекарвано с техния бащата, се сочи, че той често ги оставя при техните баба и дядо по бащина линия и отива на лов, а понякога има работни ангажменти. Децата са заявили желание да прекарват повече време с баща си сами, както и той да ги поощрява, да не им се кара, да бъде заинтересуван от техните успехи. Като извод социалната служба сочи, че и двамата родители поощряват развитието на децата, предоставям им възможност да посещават извънкласни дейности и да спортуват активно, жилищните условия и при двамата родители са добри, а грижите, които се полагат за децата също са добри.

По реда на чл. 59, ал. 6 от СК в открито съдебно заседание на 03.07.2023г. е изслушан П. Г. Д., който заявява пред съда, че иска да бъде разширен определения режим на лични отношения, като да взима децата от петък вечер и да ги връща в неделя в 18:00 ч., тъй като счита, че с взимането им едва в събота съкращава времето, което могат да прекарват заедно и ограничава възможността свободно да планира съвместни с децата почивки през уикенда. Счита, че ваканциите и официалните празни следва да бъдат редувани между страните. Поддържа, че децата му се разбират добре с жената, с която съжителства, както и с нейните деца. Заявява пред съда, че майката възпрепятства спокойното осъществяване на режима на лични отношения с децата.

В същото съдебно заседание е изслушана и въззиваемата К. С. П., която заявява, че с двете деца живеят в кв. „Павлово“ в собствено жилище. Жилището е с площ около 90 кв. м. Състои се от две спални, хол и кухня, баня и тоалетна. Г. има самостоятелна стая и не е заедно със С.. Изразява опасенията си относно родителския капацитет на бащата, както и относно възпитателските му умения, отговорност и държането спрямо децата от страна на партньорката, с която съжителства бащата. Излага пред съда, че бащата и неговата партньорка посещават кръчми, ресторанти с децата или ги оставят сами, не им съдействат за подготвяне на домашните работи. Сочи, че бащата често пие в присъствието на децата и се държи грубо с тях, особено с детето Г.. Изразява опасения, че бащата принуждава детето Г. да споделя неговият интерес към лова, като води детето Г. на лов, въпреки неговото нежелание. По отношение на искането децата да бъдат вземани още в петък, въззиваемата страна посочва, че децата имат извънкласни занимания както в петък вечерта, така и в събота и неделя, като детето Г. посещава тренировки по футбол, а детето С. посещава тренировки по хип-хоп танци и карате. По отношение на искането за споделяне на ваканциите излага, че Г. посещава лагери по футбол, а децата предпочитат да бъдат заедно, когато посещават баща си и искат лично той да се занимава с тях, а не да бъдат оставяни на бабата и дядото по бащина линия. Поддържа, че децата имат резерви спрямо партньорката на баща им.

Във въззивното производство в изпълнение на чл. 15, ал. 1 от ЗЗДет, е изслушано детето Г.П. Д., което заявява, че живее със своята майка и учи в 5-то ОУ.

Доволен е от отличните резултатите, които показва в училище, а когато не е на училище обича да играе футбол и да играе компютърни игри. Детето споделя пред съда, че се чува с баща си по телефона, като то самото го потърси, но че баща му не го търси. Не иска да се вижда повече с баща му, отколкото му отредено от съда и че определеният им режим му харесва. Споделя, че когато е с баща си, той го води на селото на баба му и дядо му по бащина линия. Ходят заедно на ски. Ходили са и на лов, но вече не иска да ходи на лов. Посочва, че когато ходи на гости на баща си, той ползва една стая с доведения им брат, а сестра му с доведената им сестра. Споделя, че се разбира добре с момчето, но последното не се разбирало добре със сестра му С.. Исква да посещава баща си само когато и С. е с него, защото не иска да се разделя с нея. По отношение на партньорката на баща му споделя, че тя се държи добре с тях, но понякога се държи и зле (не им дава телефоните). Детето посочва, че харесва партньора на майка си, с когото живеят, а двамата с него се разхождат и тренират заедно в свободното си време.

Съобразявайки предмета на спора, нормата на чл. 195, ал. 1 от ГПК и задължителните указания по т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, въззивната инстанция служебно е допуснала съдебно психологична експертиза (с определение по протокол № 6293/03.07.2023г. лист 68 от делото). Според приетото във въззивното производство заключение на СПЕ (лист 79-99 от делото), изготвено от вещото лице Д. С. З. – С., кредитирано от съда, като обективно, безпристрастно дадено и неоспорено от страните, се установява, че децата са привързани и към двамата си родители, като са в по-близка емоционална връзка с майката. По отношение на детето Г. е направено заключение, че той приема безрезервно майка си и е изцяло положително настроен към нея, а към баща си до известна степен е критично настроен, но не изпитва действителен негативизъм и враждебност към него. По отношение на детето С. експертът заключава, че детето възприема майка си изцяло положително, а за баща си има критични изказвания, но дълбоко в себе си носи чувства на привързаност и обич към него.

По отношение на психо-емоционалното състояние на всяко от децата вещото лице дава заключение, че при детето Г. се наблюдава известно напрежение и регламентирано поведение, като се съдържа да споделя своите чувства и мисли. Наблюдават се емоции в ниския регистър, изводими от разпада на семейството, а при детето С., макар и да е комуникативна, слънчева, енергична, се наблюдават чувства на тъга, обърканост и безпомощност от разделеното семейство и конфликта между родителите.

Относно наличие на конфликт на лоялност при децата, в заключението си вещото лице сочи, че при детето Г. се наблюдава такъв конфликт, макар и не много дълбок, отправен към неговия баща, като детето се старее да остане лоялен към своята майка. Като причина се сочи, че конфликтът на лоялност е следствие на някои негативни послания от страна на майката по отношение на бащата, без обаче да се изключва и липсата на такт и съдържаност от страна на бащата в отношенията с детето Г..

Вещото лице приема в заключението си, че по отношение на детето С. не се наблюдава конфликт на лоялност, същото е открито, спонтанно и не принудено в отношенията с родителите си.

Вещото лице е направило извод, че и двамата родители без съмнение имат родителския капацитет, обичат децата си и желаят да полагат грижи за тях. Експертът заключава, че майката разполага с необходимия родителски капацитет за отглеждане на децата, но в интерес и на двете деца е тя да прояви разбиране относно естествената необходимост на децата да общуват със своя баща и да ги подкрепи в тази насока. От

заклучението се установява също, че и при двамата родители е налице дефицит на родителския капацитет, изразяващ се в неспособността им да постигнат конструктивен диалог относно нуждите и интересите на децата си, както и спокойни отношения помежду си.

Относно наличие на синдром на родителско отчуждение, вещото лице дава заключение, че има наченки на такъв по отношение на бащата, като детето Г. е по-резервирано и сдържано към него, но без прояви на действителен негативизъм или отхвърляне на родителя. Поддържа майки си по отношение на вижданията с баща си, без да има вътрешно убеждение за това. Наблюдава се известно въздействие от страна на майката, макар и според вещото лице това да не е непременно умишлено, което да е довело до фактическо отчуждаване на детето Г. от баща му. Експертът приема в заключението си, че при детето С. няма формиран синдром на родителско отчуждение от нейния баща. То възприема баща си като родител и част от семейството, обича го. Емоционалната привързаност на децата към родителите е съхранена, като към майката е стабилна, докато към бащата има известен риск, предимно у детето Г.. По отношение на детето С. не е отчетен риск, но вещото лице отразява, че в бъдеще е възможно да възникне, ако родителите не осигурят спокойна и сигурна среда на общуване. Въз основа на направеното изследване вещото лице предлага по-разширен от първоинстанционния режим на лични отношения с бащата, доколкото това ще осигури поддържането на по-близка и пълноценна връзка на децата с бащата, така че те да усещат неговото действително присъствие, авторитет и подкрепа в живота си, децата следва да имат по-разширен на контакти с него, а именно: Два пъти в месеца от петък вечер до неделя вечер, за да не се осакатява като време и възможности съботния ден. Тридесет дни през лятото, може и разделени по петнадесет дни или по друг, удобен за всички начин (ако желаят да се договорят за това). Редуване на ваканциите, на официалните празници и на личните празници на децата (последните с присъствието на двамата родители).

В открито съдено заседание вещото лице конкретизира, че два пъти в месеца бащата трябва да има по-разширени контакти с децата, като това означава, че бащата трябва да взема децата в петък вечер след приключване на учебните занимания, а децата да остават при него и да нощуват до неделя вечер. Сочи, че предложеният в заключението в т. 7 режим е минималният, който е подходящ за спазване от страните.

Видно от неоспореното писмено доказателство - декларация от 29.05.2023г. за семейно и материално положение и имотно състояние, въззивникът е декларирал, че получава месечно трудово възнаграждение в размер от 12613 лв., собственик е на недвижим имот в гр. София, кв. Бояна, на ул. ****, както и на две МПС, произведени 2017г. и 2006г. Декларирал е и притежаван влог в размер от 30 000 лева (лист 53-54 от делото).

От служебна бележка с изх. № И-КБС-212/26.05.2023г., издадена от „К.Б.С.А. мениджмънт НВ, Клон“ КЧТ ЕИК **** се установява, че К. С. П. заема длъжността „Управител“ в дружеството и за периода от м. 05.2022г. до м. 04.2023г. е получила брутен доход в общ размер от 180 157.91 лева, а нетния ѝ доход за същия период е 156 911.74 лева (лист 55 от делото).

Други относими към спора доказателства не са събрани от въззивната инстанция.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 и чл. 247, ал. 4 от ГПК от страна имаща правен интерес от обжалването и са насочени срещу подлежащи на

въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валидни и допустими съдебни актове. Дължимата за въззивното производство държавна такса е внесена по сметка на СГС. По изложените съображения съдът приема, че въззивните жалби са редовни и допустими, поради което следва да се разгледат по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение, поправено в производството по чл. 247 от ГПК е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваната част е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Съгласно чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, *но служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение*. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т.1 от Тълкувателно решение № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС. Следва, че въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивните жалби оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, а е задължен единствено да провери правилното прилагане на релевантните към казуса императивни материалноправни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като *извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи*, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните. Т.е. обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност (в този смисъл е приетото в мотивите към т. 2 от ТР № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС).

I. Въззивната жалба срещу решение № 20012973/14.02.2022г. по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 158 състав е частично основателна.

Въззивникът П. Г. Д. обжалва първоинстанционното решение в частта, с която е определен режим на лични отношения с децата Г.П. Д. и С.П. Д.а.

По режима на личните отношения с бащата съдът приема следното:

Правото на всяко дете да общува с неговите родители е основно негово право, закрепено както във вътрешното ни законодателство - чл. 124, ал. 2 от СК, така и в международните актове, по които Република България е страна – чл. 9, §. 1 от Конвенцията за правата на детето (КПД) и чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), където правото на детето за общуване с двамата му родители е проявление на правото на семеен живот. В този смисъл е последователната съдебна практика на ВКС (Решение № 480/06.07.2010 г. по гр. дело № 4313/2008 г., III г.о. и Решение № 51 от 13.03.2018 г. по гр. д. № 4092/2017 г., IV г. о.) и на Европейския съд по правата на човека (Margareta a Roger Andersson v. SWE; Nuutinen v. Finland; Schneider v. Germany; Kosmopoulou v. Greece и Sylvester v.

Austria). Връзката дете–родител, която е признато право от конвенциите цели да способства за правилното физико-психологично и социално развитие на детето като личност и да го предпази от развитие на синдром на родителско отчуждение в случай, че се приоритизира контакта само с единия родител. Поради изложеното и бидейки задължен да следи служебно за интереса на всяко детето, съдът следва да установи такъв режим на детето с родителя, на когото не са възложени родителските права, че да му даде възможност за пълноценно общуване с него.

Едно от проявленията на пълноценното общуване е родителят да контактува с детето си в контекста на неговите ежедневни нужди, т.е. той да участва и в делниците му, но само в случаите, когато това не се използва за негативно въздействие чрез децата срещу другия родител, при драстично влошените отношения между страните. Родителите са преодолели емоционалния период на раздялата си, а отношенията помежду им не оказват крайно негативно влияние върху детето, което да е по-различно от естествените процеси, които се наблюдават при преустановяване този тип взаимоотношения. Съдът приема за установено, че у децата има съхранено положително отношение към техния баща. Макар и да предпочитат майка си, то те са привързани и към баща си, поради което настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде разширен определеният от първостепенния съд режим на лични отношения с бащата. От заключението по СПЕ се установи, че при бащата не се установяват екстремни качества и прояви, които да застрашат двете деца по някакъв начин.

Въззивният състав намира, че постановеният от първата инстанция режим на лични отношения не представлява затруднение за децата, нито уврежда интереса им, но следва да бъде съобразено заключението на вещото лице по приетата във въззивното производство експертиза. Съдът счита, че за да бъде не само съхранена във времето, но и развита връзката дете-баща, то при определяне режима на лични отношения на децата с бащата, следва да бъде съобразен предложения режим по заключението на експерта. Доколкото решението по настоящото дело не формира сила на пресъдено нещо, то при промяна на обстоятелствата (напр. възникване на допълнителни учебни ангажименти на децата), всяка от страните би могла да инициира промяна в определения режим на отношенията между бащата с децата. От заключението на вещото лице се установи, че предложеният режим е минималният, който е подходящ за спазване от страните.

В този смисъл, в обжалваната част относно режима на личните отношения с бащата, настоящият въззивен състав приема, че въззивникът следва да има право да вижда и взема децата всяка първа и трета седмица от месеца в петък от 18.00 ч. или най-късно след приключване на учебните им занимания, а децата да остават при него и да нощуват до неделя вечер в 18.00 часа. Бащата следва да вижда и взема децата и 30 дни през лятото, разделени на два периода от по 15 последователни календарни дни, всеки по време, несъвпадащо с платения годишен отпуск на майката, като за тези интервали от време съботно-неделния режим няма да е приложим.

Бащата следва да има и режим на лични отношения с децата всяка нечетна година за рождениите дни на децата - 26.04 и 09.05, от 10.00 часа на 26.04 до 19.00 часа на 26.04, както и от 10.00 часа на 09.05 до 19.00 часа на 09.05, а ако в тези дни децата посещават учебни и/или извънучебна дейност след приключване на съответните занятия за три часа;

- през нечетните години на следните официални празници: Гергьовден и Ден на Съединението за периода от 10.00 часа до 18.00 часа на съответния празник; по време на пролетната ваканция, с време и продължителност определена от Министерството на образованието и науката за съответната година, за времето от 10.00 часа на първия ден от ваканцията до 18.00 часа на последния ден от същата ваканция, както и за част от

Коледната ваканция, включваща Коледните празници, за времето от 10.00 часа на 24-ти декември до 18.00 часа на 28-ми декември;

- през четните години по време на следните официални празници: Великден (от Разпети Петък до Светлия Понеделник, които в съответната година са определени за празнуването му), Първи май, Ден на независимостта, за периода от 10.00 часа до 18.00 часа на съответния празник, с изключение на Великденските празници, когато да взема децата в 10.00 часа на Разпети Петък и ги връща в 18.00 часа на Светлия Понеделник, с преспиване, както и за част от Коледната ваканция, включваща и Новогодишните празници, за времето от 10.00 часа на 29 декември до 18.00 часа на последният ден от Коледната ваканция.

- всяка година на рождения ден на бащата - 10.08 от 10.00 часа на 10.08 до 19.30 часа на 10.08;

Поради несъвпадането изцяло на приетото от двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да се отмени в частта за определения режим на лични отношения на бащата П. Г. Д. с децата Г.П. Д. и С.П. Д.а, като се постанови бащата да има право да вижда и взема децата при себе си съобразно изложеното в мотивите на настоящото решение.

По отношение издръжката на децата, съдът приема следното:

В тази ѝ част въззивната жалба е неоснователна.

Съдът, като взе предвид установените по делото факти, възрастта на децата, техните нужди, извънкласните занимания, доходите на страните, намира, че първоинстанционният съд правилно е определил размера на издръжка за всяко дете, както и началният им момент от които същите са дължими.

Районният съд е определил необходимата и възможна за заплащане от бащата месечна издръжка за двете деца, като на основание чл. 272 от ГПК съдът препраща към мотивите на първоинстанционния съд в тази част. Нуждите на децата са обичайни за тяхната възраст и са свързани с разходи за храна, дрехи, обувки, учебни помагала за извънкласни форми на обучение, медицински грижи, културни потребности, развлечения. Възрастта и нуждите на децата и материалните възможности на техните родители налагат общата месечна издръжка на детето Г. да бъде в размер на 900 лева, а на детето С. - 800 лева. Доколкото майката полага непосредствените грижи за децата, то оправдано и законосъобразно е неотглеждащият родител да покрие по – голяма част от издръжката на децата, а именно по 500 лева за всяко от двете деца. Разширяване на режима на лични отношения на бащата не повлиява този извод с оглед инфлационните процес в страна и достатъчно високите доходи на бащата. Началният момент на определената в тежест на бащата месечна издръжка трябва да бъде съобразена с нормата на чл. 149 от СК, а именно най-много за една година преди предявяването на иска, т.е. и за периода от 18.05.2020г. до 18.05.2021г. - датата на насрещната исковата молба, тъй като няма промяна в местоживеенето на децата при майката, след раздялата на родителите. Присъдената месечна издръжка на децата се дължи ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане (чл. 146, ал. 1, изпр. 2 от СК).

В тази част решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

II. Въззивната жалба срещу решение № 20040358/06.06.2022 г. по гр. д. № 20403/2021 г. по описа на СРС, 158-ми е изцяло неоснователна.

Решението с № 20040358/06.06.2022 г. по гр. д. № 20403/2021г. по описа на СРС, 158-ми състав, е правилно и законосъобразно, постановено при правилно приложение на материалния закон. Настоящият въззивен състав споделя изцяло

мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание [чл. 272 от ГПК](#) препраща към мотивите на СРС.

Разпоредбата на [чл. 247, ал. 1 от ГПК](#) дава възможност, съдът по своя инициатива или по молба на страните да поправи допуснатите в решението очевидни фактически грешки. Съдът приема, че очевидна фактическа грешка е налице при несъответствие между формираната при постановяване на решението воля на съда и нейното обективизиране при изготвяне на писмения му текст.

Всяко решение, постановено по реда на [чл. 247 от ГПК](#), вкл. и обжалваното решение № 20040358 от 06.06.2022г., има за последица отстраняването на порок, при който е налице несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението. Това процесуално действие е допустимо да се извърши от съда, който е постановил основния акт, тъй като не представлява изменение или отменяне на формираната воля на съда, която е ясна (в случай, че не е ясна волята на съда е приложим способа по [чл. 251 от ГПК](#) – тълкуване на решението), но е отразена неточно. Решението, с което поправката се допуска, цели да отстрани несъответствието между волята на съда и нейния външен израз, без да подменя съдържанието на поправения акт. Ето защо, при обжалване на решението относно поправката, горната инстанция е ограничена да провери дали са били налице предпоставките по [чл. 247 от ГПК](#), като не разполага с правомощия да упражнява контрол върху основния, поправения акт. По тази причина, когато наред с констатацията за несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване, страната също така счита, че основното решение страда от неотстраним от постановилия го съд порок (нищожност, недопустимост или неправилност), пътят за защитата ѝ е не само да подаде молба по [чл. 247 от ГПК](#), но също така да подаде жалба (в случая въззивна) срещу основното решение (каквато в случая своевременно е подадена). В противен случай, т.е. при отсъствието на жалба, основното решение влиза в сила, а след влизане в сила и на решението за поправката, основното решение ще важи с поправеното съдържание, при това считано от деня на постановяването му, а не от деня на поправката (в същия смисъл е и константната съдебна практика - Решение № 50052 от 29.06.2023 г. по гр. д. № 3054/2022 г. на ВКС, II г. о., ГК; Решение № 50055 от 29.05.2023 г. по т. д. № 2018/2022 г. на ВКС, I т. о., ТК; Решение № 60115 от 25.01.2022 г. по гр. д. № 481/2021 г. на ВКС, II г. о., ГК и мн. др.).

Налице е несъответствие между формираната от съда воля в мотивите и в диспозитива на постановеното съдебно решение от 20012973/14.02.2022г. по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 158 състав, в частта относно определения режим на лични отношения. Поправката на очевидна фактическа грешка не може да бъде свързана с изменение на вече формираната воля на съда, която е била отразена в мотивите към поправеното решение.

Тази въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а съдебното решение № 20040358 от 06.06.2022г., постановено по гр. д. № 20403/2021 г. от СРС, 158 състав, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено на основание [чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 от ГПК](#)

III. По разноските в производството съдът приема следното:

Практика на ВКС за присъждане на разноски в производство по спорна съдебна администрация е противоречива и не е преодоляна по указания в закона ред – с приемане на тълкувателно решение от общото събрание на ВКС (арг. от чл. 124, ал. 1, т. 2 от ЗСВ), поради което и не обвързва настоящия въззивен съдебен състав.

При този изход от спора на въззиваемата страна не се дължат разноски и съдът оставя без уважение това искане.

Въззивникът не претендира разноси и съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по въззивна жалба на П. Г. Д., ЕГН *****, съдебно решение № 20012973 от 14.02.2022 г., поправено с решение № 20040358 от 06.06.2022 г., постановени по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 158-ми състав, в частта, с която на основание чл. 127, ал. 2 от СК е определен режим на лични отношения на бащата П. Г. Д., ЕГН *****, с децата Г.П. Д., ЕГН *****, и С.П. Д.а, ЕГН *****, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата П. Г. Д., ЕГН ***** с децата Г.П. Д., ЕГН ***** и С.П. Д.а, ЕГН *****, както следва:

Бащата има право да вижда и взема децата всяка първа и трета седмица от месеца в петък от 18.00 ч. или най-късно след приключване на учебните занимания, с преспиване на децата при бащата, до неделя вечер в 18.00 часа;

- 30 (тридесет) дни през лятото, разделени на два периода от по 15 (петнадесет) последователни календарни дни, всеки по време, несъвпадащо с платения годишен отпуск на майката К. С. П., ЕГН *****, като за тези интервали от време съботно-неделния режим няма да е приложим;

- всяка нечетна година за рождените дни на децата - 26.04 и 09.05, от 10.00 часа на 26.04 до 19.00 часа на 26.04, както и от 10.00 часа на 09.05 до 19.00 часа на 09.05, а ако в тези дни децата посещават учебни и/или извънучебна дейност - след приключване на съответните занятия за три часа;

- през нечетните години на следните официални празници: Гергьовден и Ден на Съединението за периода от 10.00 часа до 18.00 часа на съответния празник; по време на пролетната ваканция, с време и продължителност определена от Министерството на образованието и науката за съответната година, за времето от 10.00 часа на първия ден от ваканцията до 18.00 часа на последния ден от същата ваканция, както и за част от Коледната ваканция, включваща Коледните празници, за времето от 10.00 часа на 24-ти декември

до 18.00 часа на 28-ми декември;

- през четните години по време на следните официални празници: Великден (от Разпети Петък до Светлия Понеделник, които в съответната година са определени за празнуването му), Първи май, Ден на независимостта, за периода от 10.00 часа до 18.00 часа на съответния празник, с изключение на Великденските празници, когато да взема децата в 10.00 часа на Разпети Петък и ги връща в 18.00 часа на Светлия Понеделник, с преспиване, както и за част от Коледната ваканция, включваща и Новогодишните празници, за времето от 10.00 часа на 29 декември до 18.00 часа на последният ден от Коледната ваканция.

- всяка година на рождения ден на бащата - 10.08 от 10.00 часа на 10.08 до 19.30 часа на 10.08.

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 20012973 от 14.02.2022 г., поправено с решение № 20040358 от 06.06.2022 г., постановени по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 158-ми състав, в останалата обжалвана част.

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 20040358 от 06.06.2022 г., постановено по гр. дело № 20403/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 158-ми състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на К. С. П., ЕГН *****, за присъждане на разноски по въззивно гр. дело № 11022/2022г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав, като неоснователно.

Решението не подлежи на обжалване в частта за издръжката на децата Г.П. Д. и С.П. Д.а, а в останалата част може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

